RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 261.180 van 23 oktober 2024
in de zaak A. 237.843/VII-41.785

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pierre Robert
kantoor houdend te 1000 Brussel
Sint-Quentinstraat 3, bus 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Oostakker
Orchideestraat 61 A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 5 december 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 279.665 van 28 oktober 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.189 van 19 januari 2022.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 juni 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Cedric D'Hondt, die *loco* advocaat Pierre Robert verschijnt voor verzoeker, en advocaat Emeline Willems, die *loco* advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 6 december 2021 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger als echtgenoot van een Belgisch onderdaan.

De verwerende partij neemt op 1 juni 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Met arrest nr. 279.665 van 28 oktober 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwisting het beroep hiertegen. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 22 van de Grondwet, de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), de artikelen 39/65, 40*ter*, § 2, tweede lid, en 42, tweede lid [begrijp: artikel 42, § 1, tweede lid], van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: vreemdelingenwet), de artikelen 14 en 16 van de wet van 26 mei 2002 'betreffende het recht op maatschappelijke integratie' (hierna: de wet van 26 mei 2002) en de bewijskracht der stukken, zoals vervat in de artikelen 8.11, 8.17 en 8.23 van het Burgerlijk Wetboek.

Verzoeker zet in een eerste middelonderdeel uiteen dat het bedrag van de bestaansmiddelen, waarvan sprake in artikel 40*ter*, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, een referentiebedrag betreft en geen strikte voorwaarde. Wanneer die bestaansmiddelen lager liggen dan 120% van het leefloon, mag de gezinshereniging niet automatisch worden geweigerd, maar moet worden overgegaan tot een behoefteanalyse. De inkomensvereiste en behoefteanalyse vloeien voort uit richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: richtlijn 2003/86/EG). De richtlijnen 2004/38 en 2003/109 hanteren dezelfde bewoordingen. De "stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om zichzelf te onderhouden" moet daarom, als een autonoom begrip van het Unierecht, eenzelfde interpretatie krijgen. Verzoeker verwijst verder naar de arresten Chakroun en Brey van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Door vast te houden aan een

referentiebedrag waarvan het Hof heeft gezegd dat het niet hoger mag liggen dan de leefloongrens schendt het bestreden arrest, naar het oordeel van verzoeker, de artikelen 40*ter*, § 2, tweede lid, en 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, gelezen op richtlijnconforme wijze in het licht van artikel 7, lid 1, c), van richtlijn 2003/86/EG, zoals uitgelegd door het Hof. Verzoeker vervolgt dat het bestreden arrest bovendien een motiveringsgebrek bevat doordat het niet antwoordt op zijn argumenten op basis van het Unierecht. De overweging van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het Unierecht “geen afbreuk” doet aan wat hij voorafgaand overweegt, laat hem immers niet toe om de motivering van het bestreden arrest te begrijpen.

Verzoeker wijst in een tweede middelonderdeel erop dat in de aanvankelijk bestreden beslissing de bestaansmiddelen van zijn echtgenote worden vergeleken met een verkeerd leefloon. Het bestreden arrest is op dit punt voor een tegenstrijdige interpretatie vatbaar. Ofwel herneemt het bestreden arrest deze materiële vergissing door te overwegen dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon beneden het leefloon liggen, ofwel aanvaardt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de huur kon worden afgetrokken van de bestaansmiddelen alvorens over te gaan tot de behoefteanalyse van de referentiepersoon. Op deze manier schendt het bestreden arrest de artikelen 39/65, 40ter en 42 van de vreemdelingenwet, alsook de bewijskracht van de aanvankelijk bestreden beslissing en van het verzoekschrift, zoals gewaarborgd door de artikelen 8.17, 8.23 en 8.11 van het Burgerlijk Wetboek.

Het derde middelonderdeel komt in essentie erop neer dat het bestreden arrest, door de huur af te trekken van de beschikbare middelen, de bestaansmiddelen van de echtgenote van de verzoeker beoordeelt op een wijze die onverenigbaar is met artikel 16 van de wet van 26 mei 2002, samen gelezen met artikel 14 van die wet en de artikelen 40*ter*, § 2, en 42 van de vreemdelingenwet.

In een vierde middelonderdeel voert verzoeker aan dat bij de beoordeling van artikel 42 van de vreemdelingenwet geen rekening is gehouden

met de arbeidsongeschiktheid van de echtgenote van verzoeker. Bijgevolg is de evenredigheid van de door de aanvankelijk bestreden beslissing veroorzaakte inmenging in het privéleven niet onderzocht in het licht van onder meer deze arbeidsongeschiktheid. Daarnaast rust de vaststelling van de bestaansmiddelen in de zin van artikel 42 van de vreemdelingenwet niet enkel op documenten, maar ook op inlichtingen, waaronder het feit dat de referentiepersoon niet kan werken. Door het recht op gezinshereniging te weigeren op grond dat de bestaansmiddelen van verzoeker ontoereikend zijn, hoewel zij boven het leefloon liggen, zonder in rekening te nemen dat zijn echtgenote arbeidsongeschikt is, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 8 en 14 van het EVRM, samen gelezen met artikel 42 van de vreemdelingenwet.

5. In de memorie van wederantwoord voegt verzoeker het volgende toe.

Hij begrijpt wat het eerste middelonderdeel betreft niet op welke andere manier de overweging in het bestreden arrest dat het bedrag van de maandelijkse uitkering van zijn echtgenote “niet minstens gelijk is aan 120 procent van het leefloon”, zodat de verwerende partij “op goede gronden [concludeerde] dat de maandelijkse uitkering van de referentiepersoon ontoereikend is” geïnterpreteerd kan worden. De verwerende partij vergist zich wanneer zij stelt dat de behoefteanalyse werd uitgevoerd. In de aanvankelijk bestreden beslissing werd enkel vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon minder bedragen dan 100% van het leefloon, *quod non*. Op basis van deze materiële misslag werd geconcludeerd dat een behoefteanalyse “eigenlijk al geen nuttig effect meer” heeft.

Door te argumenteren dat er geen aanknopingspunten zijn met het Unierecht, tracht de verwerende partij te remediëren aan de gebrekkige motivering in het bestreden arrest. Indien er werkelijk geen aanknopingspunt zou zijn met het Unierecht, kwam het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om dat te verduidelijken. Bovendien bestaat er wel degelijk een

aanknopingspunt met het Unierecht. Het gaat immers om gezinshereniging met een statische Belg, waarbij de wetgever ervoor heeft gekozen om statische Belgen op gelijke voet te plaatsen als derdelanders. Bijgevolg moet de verwerende partij de nationale rechtsbepalingen op dezelfde, richtlijnconforme wijze uitleggen. Anders oordelen zou strijdig zijn met het gelijkheidsbeginsel. De Raad van State heeft overigens al geoordeeld dat de bepalingen van het Unierecht van toepassing zijn op grond van een nationale wettelijke regeling waarin is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht. Voor een correcte toepassing van artikel 40*ter*, § 2, en artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet zijn het Unierecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dus wel degelijk pertinent. Hieruit volgt tevens dat hij een persoonlijk en rechtstreeks belang heeft. Bovendien zal hij na de vernietiging van het bestreden arrest opnieuw de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing kunnen laten toetsen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen.

Verzoeker wijst op het opportunistische karakter van het verweer betreffende het tweede middelonderdeel waar de verwerende partij erkent dat de bestaansmiddelen van verzoeker meer bedragen dan het leefloon en dat de aanvankelijk bestreden beslissing dus een materiële misslag bevat, terwijl zij dit niet heeft opgeworpen in haar nota voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling niet in de plaats kan stellen van die van de administratie en alleen maar kan nagaan of de verwerende partij zich bij de totstandkoming van de aanvankelijk bestreden beslissing heeft gebaseerd op juiste feitelijke gegevens. Hij merkt op dat hij aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had uitgelegd waarom de aanvankelijk bestreden beslissing onbegrijpelijk was op een punt waarvan de verwerende partij nu toegeeft dat het feitelijk verkeerd was. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dit middel ongegrond verklaard. Hieruit kan alleen maar worden besloten dat de Raad zich deze materiële misslag eigen heeft gemaakt.

Het derde middelonderdeel is niet, zoals de verwerende partij voorhoudt, gestoeld op een verkeerde lezing van het bestreden arrest, maar wel op de materieel ondeugdelijke motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze materiële vergissing niet alleen overgenomen, maar ook overeind gelaten. Door de materiële vergissing uit de aanvankelijk bestreden beslissing over te nemen, blijft het bestreden arrest vatbaar voor interpretatie. In de memorie van antwoord brengt de verwerende partij geen klaarheid, nu zij enerzijds stelt dat er geen verrekening met de huurgelden heeft plaatsgevonden, maar anderzijds voorhoudt dat het in het kader van de behoefteanalyse “allerminst kennelijk onredelijk” was om rekening te houden met de sociale huur door de referentiepersoon. In de mate dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toch rekening heeft gehouden met de huurgelden, om zo te concluderen dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt, schendt het bestreden arrest de bepalingen uit het cassatiemiddel.

Verzoeker beklemtoont in verband met het vierde middelonderdeel dat hij artikel 14 van het EVRM niet op zelfstandige basis heeft ingeroepen, maar in samenlezing met artikel 8 van het EVRM. Wat betreft de bewering dat hij de evenredigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing, in het licht van de arbeidsongeschiktheid van zijn referentiepersoon, niet zou hebben opgeworpen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verwijst verzoeker integraal naar het tweede middel uit zijn verzoekschrift tot nietigverklaring, waaruit hij afleidt dat het cassatiemiddel wel degelijk steunt op een middel uit het verzoekschrift tot nietigverklaring. Zijn argumentatie is er verder ook niet op gericht om een feitelijke beoordeling van de zaak uit te lokken. Door aan te nemen dat een behoefteanalyse “geen nuttig effect” meer kan hebben in de onderhavige situatie, waarin de referentiepersoon arbeidsongeschikt is, heeft de oorspronkelijk bestreden beslissing geen evenredigheidstoets gemaakt in het licht van de artikelen 8 en 14 van het EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dit gebrek aan een evenredigheidstoets genegeerd. Verzoeker vraagt enkel om dit vast te stellen, niet om in de beoordeling van de feiten te treden. Het voorgaande wordt trouwens bevestigd in het bestreden arrest, waarin de rechter overweegt dat een

dergelijke evenredigheidstoets inherent is aan de geldende wettelijke bepalingen, omdat de wetgever bepaalde voorwaarden heeft gesteld aan het verblijfsrecht van bepaalde familieleden van statische Belgen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vervolgens vast dat de aanvankelijk bestreden beslissing redelijkerwijze concludeert dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen negeert hiermee dat de wetgever geen concrete beoordeling maakt. Het komt daarentegen aan de verwerende partij toe om geval per geval een evenredigheidstoets te maken. De aanvankelijk bestreden beslissing steunt echter op een materiële misslag, die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gecorrigeerd heeft met een vernietiging van de oorspronkelijk bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan dus niet concluderen dat er reeds een geldige evenredigheidstoets in het licht van de artikelen 8 en 14 van het EVRM is uitgevoerd. Het cassatiemiddel laakt aldus louter het gebrek aan een rechterlijke controle van de evenredigheidstoets.

Beoordeling

6. In zoverre verzoeker in het enig middel de schending aanvoert van de artikelen 14 en 16 van de wet van 26 mei 2002, moet worden vastgesteld dat hij de schending van die bepalingen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet had aangevoerd, noch dat hij daartoe niet in staat was. Verzoeker kan zich derhalve niet voor het eerst voor de Raad van State als cassatierechter beroepen op een schending van de artikelen 14 en 16 van de wet van 26 mei 2002. Dezelfde vaststelling geldt voor artikel 22 van de Grondwet.

Het middel is in die mate onontvankelijk.

7. Luidens artikel 40*ter*, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, moet verzoeker, als echtgenoot van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend, bewijzen dat deze Belg die het recht op gezinshereniging opent en die hij vergezelt

of waarbij hij zich voegt, “beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het [leefloon]”.

Indien aan deze voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet is voldaan, dan dient de minister of zijn gemachtigde, luidens artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, “op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

Voormelde bepalingen leggen een chronologie vast, waarbij eerst moet worden onderzocht of de betrokken Belg over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Pas wanneer blijkt dat aan deze voorwaarde niet is voldaan, moet worden overgegaan tot een behoefteanalyse, teneinde na te gaan of de betrokkene alsnog over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoeker laat terecht gelden dat wanneer de bestaansmiddelen minder bedragen dan 120% van het leefloon, de gezinshereniging niet automatisch kan worden geweigerd, maar dat de verwerende partij in dat geval moet overgaan tot een behoefteanalyse.

Verzoeker hekelt de volgende overweging van het bestreden arrest:

> “De verwerende partij concludeert dat een maandelijkse uitkering van 1687,66 euro ontoereikend is in de zin van voorgaande bepaling nu dit bedrag niet minstens gelijk is aan 120 procent van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Zoals de verzoekende partij in haar eerste middel zelf aangeeft is het leefloon voor een persoon met gezinslast ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing vastgelegd op 1507,77 euro per maand.

De verwerende partij concludeerde dus op goede gronden dat de maandelijkse uitkering van de referentiepersoon ontoereikend is".

Met deze overweging houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, anders dan verzoeker betoogt, niet vast aan een referentiebedrag. Daarentegen beoordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze overweging slechts of de verwerende partij, in eerste instantie, al dan niet terecht heeft kunnen vaststellen dat de bestaansmiddelen van de Belgische echtgenote van de verzoeker minstens 120% van het leefloon bedragen en of zij op die grond voldoet aan de voorwaarde van het beschikken over toereikende bestaansmiddelen. Het is pas wanneer blijkt dat niet aan deze voorwaarde is voldaan, dat de verwerende partij moet overgaan tot een behoefteanalyse.

Na te hebben vastgesteld dat de verwerende partij "op goede gronden [concludeerde] dat de maandelijkse uitkering van de referentiepersoon ontoereikend is", overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog:

"De verzoekende partij geeft verder zelf aan dat de verwerende partij, nadat zij vaststelde dat de aangetoonde bestaansmiddelen ontoereikend zijn, is overgegaan tot het maken van een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:
'Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.'
De verzoekende partij kan niet dienstig aanvoeren dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het maken van een behoefteanalyse aan het nemen van de bestreden beslissing is voorafgegaan nu hierover als volgt wordt gemotiveerd:
'Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Imme[r]s zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3' van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht

op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12 1980. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 06 12.2021 uitdrukkelijk werd opgenomen dat 'Voor zover de bestaansmiddelen [niet] ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden' Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met zijn gezin gemiddeld per maand besteedt Op die manier kan mogelijks de Belg aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over die 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.
Volgens het meest recent voorgelegd document (uitbetaling invaliditeitsuitkering november 2021) blijkt dat de referent over een maandelijks bedrag van 1687,66 euro beschikt. In art 42, §1, tweede lid staat expliciet: indien aan de voorwaarde van het toereikend [k]arakter van de bestaansmiddelen ( ) niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.
Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de referent een sociale huurwoning (CV Huisvesting Zennevallei) betrekt en hiervoor voor maandelijks 213.25 euro (huurcontract dd 08 08 2008) huur betaalt Dit is een bedrag dat werd aangepast door de sociale huurmaatschappij aan het bescheiden inkomen van de referent en getuigt er impliciet van dat zij in een kwetsbare financiële situatie verkeert en zij zich daarvan bewust is gezien zij een sociale woning betrekt. Indien zij voldoende inkomen zou hebben en de marktwaarde van de woning zou moeten betalen, zou zij immers 642,80 (+ kosten) per maand aan huur moeten betalen en [ten] tweede is het maandelijks bedrag aan invaliditeit die de referentiepersoon te[r] beschikking heeft [niet] ter waarde van het gewone leefloon (100%).
Concreet wil dit dus zeggen da[t] de referentiepersoon heden reeds gedeeltelijk ten laste valt van de openbare overheden van België. Daar waar de behoefteanalyse er net op gericht is om te berekenen over hoeveel de referentiepersoon zou moeten beschikken om te kunnen voorkomen dat zij of de aanvrager zouden te laste vallen van de Belgische overheid[.] In die zin hee[f]t een berekening van de ware levenskost eigenlijk al geen nuttig effect [m]eer[.] De gunstige huurprijs, het feit dat de Vlaamse overheid eigenlijk gedeeltelijk de woning van de referentiepersoon financiert, is toch niet zonder reden.
Er worden verder geen documenten voorgelegd om de behoefteanalyse verder uit te werken.
Gezien al deze overwegingen menen wij niet, in afwijking van art 40ter, alsnog het verblijfsrecht te kunnen toestaan op basis van art 42, §1, tweede lid."

> De verzoekende partij toont niet aan waarom de verwerende partij bij het maken van de behoefteanalyse geen rekening zou mogen houden met het feit dat de referentiepersoon het voordeel van een sociale huurwoning geniet. Zij ontkent ook niet dat zij geen andere documenten voorlegde die relevant zouden kunnen zijn in het kader van de behoefteanalyse. Waar zij lijkt voor te houden dat de verwerende partij louter tot de conclusie komt dat de behoefteanalyse niet toelaat alsnog het verblijfsrecht toe te kennen omdat de referentiepersoon over een sociale huurwoning beschikt, berust de grief van de verzoekende partij op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, nu de verwerende partij duidelijk aangeeft dat geen andere documenten werden voorgelegd die toelaten om de verdere behoefteanalyse uit te werken. De verzoekende partij kan haar eigen nalatigheid – de bewijslast rust in het kader van een aanvraagprocedure immers op de aanvrager – niet aan de verwerende partij verwijten. Er kan in de gegeven omstandigheden, waarin de verzoekende partij naliet haar aanvraag te stofferen met informatie die zij graag betrokken had gezien in een behoefteanalyse, geenszins gesteld worden dat er sprake is van een "voorbarige conclusie", zoals de verzoekende partij beweert".

Verzoeker gaat geheel voorbij aan de zonet aangehaalde overwegingen van het bestreden arrest waaruit blijkt dat ook een behoefteanalyse is gemaakt. Verzoeker gaat in zijn kritiek uit van een onvolledige lezing van het bestreden arrest. Het middelonderdeel dat uitgaat van de premisse dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vasthoudt aan een referentiebedrag, mist feitelijke grondslag.

8. Voorts voert verzoeker in het eerste middelonderdeel aan dat de jurisdictionele motiveringsplicht is geschonden door de overweging dat "de verwijzing naar de arresten Chakroun, Brey en Eind van het Hof van Justitie […] hieraan geen afbreuk" doet.

De in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals

tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de jurisdictionele motiveringsplicht. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

In het bestreden arrest geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op voldoende duidelijke en ondubbelzinnige wijze weer waarom hij van oordeel is dat de verwerende partij op goede gronden kon concluderen dat de maandelijkse uitkering van de referentiepersoon ontoereikend is, met name omdat “het leefloon voor een persoon met gezinslast ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing [is] vastgelegd op 1507,77 euro per maand”, de referentiepersoon een “maandelijkse uitkering van 1687,66 euro” ontvangt, dit bedrag “niet minstens gelijk is aan 120 procent van het leefloon voor een persoon met gezinslast” en de verzoeker ook niet aangeeft “dat het bedrag van de uitkering ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing veranderd zou zijn”, terwijl “een bedrag van minimum 120 procent van het leefloon is vereist om toereikend te zijn”. Dat de verwijzing door de verzoeker naar de Europese rechtspraak aan die overwegingen “geen afbreuk” doet, wil zeggen dat deze rechtspraak deze conclusie niet kan wijzigen. Zelfs wanneer en voor zover dit een verkeerde gevolgtrekking in rechte zou uitmaken, is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op begrijpelijke wijze aangegeven waarom de verwerende partij naar zijn oordeel terecht tot de conclusie kon komen dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het beschikken over toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40*ter*, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Aldus is voldaan aan de jurisdictionele motiveringsplicht.

Het eerste middelonderdeel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

9. Verzoeker voert in het tweede middelonderdeel aan dat het bestreden arrest op pagina tien de volgende overweging van de aanvankelijk bestreden beslissing overneemt en zich eigen maakt: “ten tweede is het maandelijkse bedrag aan invaliditeit die de referentiepersoon ten beschikking heeft met [lees: niet] ter waarde van het gewone leefloon (100%).” Hierdoor zou er sprake zijn van een tegenstrijdige interpretatie want daarvoor stelt het arrest dat er sprake is van “een maandelijkse uitkering van 1687, 66 euro” wat hoger is dan het equivalent leefloon van 1507, 77 euro.

In zoverre verzoeker betoogt dat het bestreden arrest een “materiële vergissing” uit de aanvankelijk bestreden beslissing herneemt en zich eigen maakt, blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op pagina tien slechts de overwegingen van de oorspronkelijk bestreden beslissing citeert. Uit geen enkele overweging van het arrest blijkt dat de materiële vergissing in deze passage de strekking van het bestreden arrest heeft beïnvloed. Integendeel, het arrest stelt op pagina negen dat de bestaansmiddelen van zijn referentiepersoon 1.687,66 euro per maand bedragen en dat het equivalent leefloon 1507, 77 euro is. Verzoeker stelt zelf in zijn verzoekschrift tot cassatie dat het arrest dit letterlijk bevestigt. Verzoeker betwist niet de vaststelling in het bestreden arrest dat die bestaansmiddelen minder dan 120% van het leefloon bedragen, meer zelfs: verzoeker erkent dit expliciet in zijn verzoekschrift tot cassatie, waar hij bij de uiteenzetting van het vierde middelonderdeel aangeeft dat zijn echtgenote arbeidsongeschikt is en een vervangingsinkomen ontvangt “van meer dan 100% maar minder dan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast”. Aldus geeft verzoeker in elk geval zelf aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn beoordeling van de correcte gegevens is uitgegaan.

Verzoeker overtuigt er evenmin van dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aanvaard dat de verwerende partij de huur kon aftrekken van de bestaansmiddelen alvorens over te gaan tot de behoefteanalyse. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest immers

overwogen dat de verzoeker “niet [kan] worden gevolgd in zoverre de verwerende partij eerst de huurlast van de uitkering zou hebben afgetrokken alvorens de berekening te maken, nu dit geenszins blijkt uit de bestreden beslissing”. In de gegeven omstandigheden kan de verzoeker ook niet worden bijgevallen in zijn betoog dat het bestreden arrest “vatbaar [is] voor een tegenstrijdige interpretatie”.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

10. Zoals in de bespreking van het vorige middelonderdeel is aangegeven oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker “niet [kan] worden gevolgd in zoverre de verwerende partij eerst de huurlast van de uitkering zou hebben afgetrokken alvorens de berekening te maken, nu dit geenszins blijkt uit de bestreden beslissing”. Verder blijkt uit geen enkele overweging van het bestreden arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat de huurgelden afgetrokken moeten worden van de beschikbare middelen voor de berekening van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen. Het derde middelonderdeel mist feitelijke grondslag.

Het derde middelonderdeel is ongegrond.

11. Verzoekers vierde middelonderdeel heeft als uitgangspunt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de behoefteanalyse geen rekening heeft gehouden met het feit dat zijn echtgenote arbeidsongeschikt is en daardoor artikel 8 van het EVRM en artikel 14 van het EVRM schendt.

Verzoeker voert zijn kritiek dat “de evenredigheid van de door de beslissing veroorzaakte inmenging niet is onderzocht in het licht van onder meer deze arbeidsongeschiktheid [van zijn echtgenote]” voor het eerst aan voor de Raad van State als cassatierechter.

Het vierde middelonderdeel is onontvankelijk.

12. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, en een rechtsplegingsvergoeding van 154 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op drieëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Bart Tettelin **Carlo Adams**